

Aapo Mauri Tupajuuri, pientilallinen ja yksineläjä Makkiinvaarasta. Emäntä oli Maurilta lähtenyt jo vuosia sitten. Muutti kaupunkiin, koska totesi ettei tuo nyhväke ukoksi, kuten hänellä oli tapa Mauria kutsua, koskaan saisi edes sähköä hankituksi kotitalalleen, muista nykyajan mukavuuksista puhumattakaan. - Vaan väärässäpä oli akka ollut sai Mauri itseksensä ja hyvillä mielin todeta. Saihan Mauri vaaraan sähköt ja televisionkin . Tosin sähköt vain aurinkopaneelin avulla ja dieselgeneraattorin, joka puksutti lisävirtaa, jollei auringon valo pimeimpään aikaan aivan riittänyt. Kaiketi Mauri oli yksinelostaan aikaa myöten muuttunut myös käretyksi, joten ihmiset mieluusti jättivät syrjässä asustelemaan miehen omiin oloihinsa. Vaan sattuipa muutamana kesänä somasti Makkiinvaaran kaakkoiskulmalle, jyrkkään ja louhikkoiseen rinteeseen alkoi pukata mesimarjaa. Paksuna mattona vehreä kasvusto rönnsyili lohkaraitten välissä ja suuret mehevät marjaryppäät roikkuivat kivikon kupeilla. Ja marjaa oli, likimain neljän hehtaarin ala niin, ettei saapasta mahtanut sekaan kunnolla saada. Maurihan äkkäsi, että nythän tässä on tilinteon paikka ja keräsi herkkua vasutolkulla ja sitä sitten rahtasi tienposkeen maitokärryllä. Linja-autokyydillä marjat sitten Joen kaupunkiin ja myyntiin. Mesimarjahan kelpasi tukkurille, joka tilasi tavaraa niin paljon kuin Mauri vain saisi kokoon haalittua. Ja hyvään hintaan. Vaan kuten niin aina ja usein tapahtuu, ahneus käy ylitsekäymättömäksi ja pilaa hyvätkin suunnitelmat. Sattuipa bussikan kyytiin muutama matkaaja, joka oivalsi Maurin kaupunkimatkojen perimmäisen syyn ja myyntiartikkelin. Eiköhän vain näitten huimien pitänyt ronkkia selville Maurin marjapaikka ja omankäden oikeudella, jota myös itselleen jokamiehen oikeudeksi vakuuttivat, käydä ahnaasti osille ja saaliin jaolle. Eihän Mauri tietenkään hyvällä katsellut tilanteen kehitystä, vaan minkäs mahtoi. Laki on joskus omituisen kierosti pykätty, eikä marjapaikoille valtausoikeuksia saanut, eikä tullut edes kyselyä. Selvää asiaa. Satokausi meni menojaan ja Mauri siitä parhaan osan kuitenkin ehti itselleen noukkia, mutta ensikesä jo huoletti. Silloin kyllä olisi koppakansaa keruulla, tuskin ehtisi marja punaa poskiinsa saada, kun ne puoliraakoina revittäisiin varsistaan. Sattuma sattui osumaan avuksi kiperään tilanteeseen. Viimeistä marjanmyyntireissua tehdessään Mauri tapasi miehen, jonka selässä roikkuvan repun läpän alta pilkisti kaksi kirkasta koiranpennun silmää. - Ostappa kuule hyvä mies ittelles koera . Om muutos semmoinen pentu, jotta siitä saat hyvän kaverin mehtäreissuihin ja muutonkin on mukava ja viisas veijari. On muuton hyvää Sukuakin. On paimenkoiran ja hyskyn risteytys. Tulloo riski vahti sinulle, mies kaupitti kantamustaan. Eihän Mauri koiraihmissä ollut, ei hänellä koskaan koiraa ollut ollutkaan. Mikä, lie mielenoikku osunut kohdalle, mutta kaupat siitä syntyivät. Hyvän koiran Mauri saikin ja laittoi pennulle nimeksi Aapo. ”Seitsemän veljeksien” Aapon mukaan. Koira varttui ja vankistui ja yhä enemmän ja enemmän sen ulkoinen olemus alkoi muistuttaa sutta. - Tästäpä saankin oivan ”marikkovahdin”, Mauri tuumaili ja hankki monenlaista koirankoulutuskirjallisuutta, jonka avulla saikin Aapon oppimaan monitaitoiseksi vahtikoiraksi. Koirakirjojen oppien mukaan Mies jutteli koiralleen paljon ja aivan, kuten opukset väittivät, koira näytti selvästi oppivan ymmärtämään isäntänsä sanoja. Jopa niin, että Mauri havaitsi Aapon ymmärtävän lähes kaiken, mitä tälle juteltiin. Sanomattakin selvää on, että ihmiset, jotka eivät tienneen Maurin koirasta mitään, sillä kaukoviisaasti mies oli pitänyt koirahankinnan visusti salaisuutena, säikkyivät Marjarinteelle ilmestyvää susimaista olentoa. Maurin kouluttama Aapo ulvoi kierrellessään lähimetsiä, ja marjastajat jotka olivat mesimarjasaaliin houkuttelemina matkanneet korpimaisemaan, pinkoivat pikavauhtia autoilleen ja niskakarvat pystyssä ajoivat matkoihinsa. Mauri korjasi marjasatoa ja Aapo vahti, ettei saaliinjaolle ollut halukkaita tulijoita. Eräänä pilvisenä aamuna Maurin patistellessa Aapoa taas ulvontareissulle, saadakseen kutsumattomat vieraat tiluksiltaan, se jälleen kerran yllätti isäntänsä. Koira seisoi tovin ulkorapulla ja haisteli tuulta. Kääntyi sitten

takaisin pirttiin päin ja tuumasi toisesta suupielestään. - Sieltä on tulossa tiikusateinen päivä, joten eipä noita marjastajia tänään ole odotettavissa: Maurihan oli siinä paikassa lentää persumuksilleen. Koirahan puhui ja selvää Suomea. - Osaatko sinä Aapo kehveli ennustaa säätäkin ja vielä puhua? -Ja, minkähän tähden osasi? koira murahti sisään mennessään. - No, hyvä on, telkkarista illalla kuulin säätiedotuksen ja siitä tiesin, Aapo myönteli. Vaan puhuva koira. Sepä olikin jo jotain, mitä Maurin elämästä oli puuttunut. Nyt löytyi juttukaveri ja niin Makkiinvaarassa alkoi kulua toisenlainen aika. Aapo hätisteli marjastajat tiehensä päiväsaikaan ja kertoili sitten isännälleen naurussa kuonoin, kuinka ahneet naapurit olivat kipaisseet ämpärit ja kopat kolisten pitkin kangasmaita tiehensä. Ja hauskaahan heillä asian tiimoilta riitti. Iltaisin sitten keskusteltiin vakavammista asioista. Pohdittiin maailman tilanteita. Läpi käytiin Libyan kriisit ja länsimaisen avuntarjoajien perimmäisiä motiiveja pohdittiin pitkäänkin. Arveltiin japanin järistyksen tulevia vaikutuksia sähkön hintoihin aina Suomea myöten. Kiiteltiin jopa omaa kaukonäköisyyttäkin, kun oli tullut hankittua tuo aurinkosähkösystemi. Eipä siinä voimayhtiön näpit pääsisi juurikaan verottamaan vaara-asukkaan sähkönkäyttöä. Marjastusajan mentyä ohi, katseltiin yhdessä television iltaohjelmia ja sieltäpä tarttui ajatukseen uusi keino lyödä tiliä pulskemmaksi. Tarkoin seurattiin telkusta uusien kykyjen ohjelmaa. - Tulevat lähiaikoina tekemään ohjelmaansa Joen kaupunkiin, tarinoi Mauri koiralleen. - Eiköhän lähdetä esiintymään,. Kyllä kai sitä puhuvan koiran kanssa jo pääsee pääpalkintoon käsiksi, arveli pientilallinen Mauri Tupajuuri. Aapo ei oikein asiasta innostunut, vaan lausui oman kommenttinsa asiaan. - Onkohan tuo niinkään tarpeen. Hyvinhän tässä pärjällään. Ruokaa saadaan omasta takaa ja hirviporukka kiikuttaa syksyllä paistin poikineen, kun saavat pitää jahtia tilan mailla. Mitäpä tässä lisää tarvitaankaan. Vaan kyti pienoinen ahneuden poikanen Maurin aatoksissa. Aina vaatimattomasti kituutelleen miehen toiveissa siinteli pulskempien aikojen haamu. -Voisihan sitä joskus hiukkasenkin kevyemmin eväänsä avata, hän tuumi itsekseen. Niinpä sitten saavuttiin ajan koittaessa Joen kaupunkiin. Hulppea oli esiintymispaikka Joen kaupungin uudessa urheiluhallissa. Olipa valonheittäjää ja kameraryhmää vaikka minkä sortista. Vallan siinä tottumattomampi mies jo hieman häkeltyi. Ja tulipa se vuoro esiintyä myöskin miehelle ja hänen puhuvalle koiralleen. - Ja seuraavana esiintyy meille Mauri Tupajuuri ja hänen puhuva koiransa Aapo. Täristen jännityksestä asteli Mauri estradille taluttaen Aapoaan hihnassa. Mikrofonin luo päästyään Mauri pysähtyi ja Aapo istahti tottelevaisesti sivulle. - Sanopas Aapo ihmisille: "Hyvää iltaa", Mauri kehotti puhuvaa koiraansa. Tarkkaavaisesti kuunteli koira isännän ääntä. nosti sitten takapuolensa parketista ja heilutti häntäänsä. Salintäyteinen yleisö pyrskähti helakkaan nauruun, joka sai tuman punan kohoamaan Maurin poskille. -Sano Aapo päivää! vaati isäntä koiraansa puhumaan. Aapo kallisteli viisaan näköisesti päätään ja haukotteli leveästi. Käveli sitten hihnan myötäämän metrin ja nosti jalkaansa mikrofonin jalalle. Lätäkkö lirahti parketille ja ohjelman juontaja totesi. -Tänään emme kuulleetkaan sitten Aapon puhetta, joskin muutaman varsin näyttävän tempun näimme. Yleisö ulvoi naurusta ja sehän sai Maurin kiukustumaan perusteellisesti ja hän alkoi lyödä kampoihin juontajalle, joka yritti opastaa esiintyjää pois korokkeelta. Maurin protestointi ennenaikaista poistamista esiintymislavalta, oli sen verran voimankäyttöön perustuvaa, että pari järjestysmiestä saapui hätiin. Maurihan löi lisää löylyä vastuksiin ja kiljui, että hänen täytyy saada esiintyä. Eihän koira vielä ollut saanut sanoa sanaakaan. Poliisiahan siinä sitten lopulta tarvittiin ja Aapokin livahti hässäkän keskellä kadoksiin. Putkassa vietetyn yön jälkeen Mauri arveli pääsevänsä mahdollisesti sakkolapun kera kotiinsa, mutta eihän asioita Suomessa niin leväperäisesti hoideta. Mies, joka puhuu koiran kanssa, vaatii toki tarkempaa tutkimusta ja jopa aivan määrätynlaista hoitoa.

Kaksi - kolme päivää myöhemmin Mauri siis havaitsi olevansa mielenterveysalan hoitolaitoksessa ja jopa suljetulla osastolla. Pian hänelle jo kiikutettiin matkapuhelinta. - Herra Tupajuurelle olisi täällä puhelu, ilmoitti valkotakkinen mieshenkilö, joka varsin selkeästi kuului ns. hoitohenkilökuntaan. - No, kukahan sitä minulle....? ihmetteli Mauri nostaessaan palikan korvalliselle. - Aapo täällä terve! kantautui ääni luurista. - Aapo kehveli, minkä teit. Nyt minua täällä hulluksi luulevat, moitti Mauri koiralleen. - Olisit vaan pari sanaa sanonut, niin nyt oltaisiin varakkaita. Nyt minua hulluna täällä hoidetaan. - Minäpä vähäsen jo jotain tällaista epäilin, joten en uskaltanut mitään virkkaa, Aapo puolustautui. - Olisivat vielä minuakin hulluksi luulleet ja siitä ei hyvä olisi heilunut. ...Kato, hullua ihmistä sentään hoidetaan, mutta mitäpä luulet hullulle koiralle olevan tarjolla. Paksulla piikillä sellaiset käsitellään, kyllä sinä sen tiedät, Aapo murahteli luurin kautta Maurin korvaan. Mauri vakuutteli Aapolleen, jotta jos tämä muutaman sanan olisi suostunut sanomaan, olisi koko hässäkältä vältytty. Aapo pohti ajatusta tovin ja lupasi sitten käydä tarinoimassa hoitolaitoksen johtavan viranhaltijan kanssa. Ja kuinka ollakaan. Jo parin päivän kuluttua onnistui Aapo livahtamaan laitoksen johtavan mielenterveysalan asiantuntijan työhuoneeseen. Koira ponnahti istumaan johtavan lääkärin työpöydän edessä olevaan ”asiakastuoliin” ja esitteli itsensä ja asiansa. Mielenterveysalan ikonin oman mielenterveyden tasossa näytti tapahtuvan melkoista huojuntaa Aapon esittäessä käsityksensä siitä, ettei Mauri Tupajuuren järjessä kummoisempaa vikaa olisi. Johtava mielenterveysalan ammattilainen kaivoi pöytälaatikostaan nitroja ja muutakin nappia, joita paineli antaumuksella nieluunsa. Rauhoittui sitten jossakin vaiheessa sen verran, että onnistui jonkinlaiseen kanssakeskusteluun pöytänsä ääressä istuvan koiran kanssa. Tultuaan sitten vakuuttuneeksi, että koira todella keskusteli hänen kanssaan ja jopa siitä, että koiran esittämä näkökanta isäntänsä mielenterveyden tilaan oli vahvasti perusteltu ja myöskin mitä todennäköisemmin myös oikea, hän lupautui päästämään Mauri Tupajuuren kotiinsa ja antamaan tälle terveen paperit. Tyytyväisenä lähti Aapo huoneesta omille teilleen ja laitoksen johtaja tarttui välittömästi puhelimen luuriin lunastaakseen juuri antamansa lupaukset. Pian tämän jälkeen Mauri Tupajuuren huoneen ovi avattiinkin ja valkotakkinen mies seisoj oviaukossa. -Hyvää päivää herra Tupajuuri. Minulla on teille hyviä uutisia. Te saatte huonetoverin, jolla on hyvin paljon yhteisiä näkemyksiä teidän kanssanne. Käytävältä alkoi kantautua meteliä huoneeseen avoimen oven kautta. - Päästäkää minut heti vapaaksi ja herra Tupajuuri myös. Hän on aivan yhtä tervepäinen, kuin minäkin. Se koira todellakin osaa puhua, Mauri tunsikin äänen. Se kuului laitoksen johtajalle, samalle miehelle, joka oli toivottanut hänet tervetulleeksi hoitolaitokseen. Pakkopaitaan köytetty mies talutettiin sisään ja ovi loksautti lukkoon. Mielenterveysalan ammattilainen tuijotti hetken huonetoveriaa ja lausui sitten leppoisasti. - Viisas koira teillä. - Niin, eikö olekin, vastasi Mauri. ----- Loppu -----